

Permanente commissie
van deskundigen in
internationaal vreemdelingen-,
vluchtelingen- en strafrecht

Secretariaat
postbus 201, 3500 AE Utrecht/Nederland
telefoon 31 (30) 297 42 14/43 28
telefax 31 (30) 296 00 50
e-mail cie.meijers@forum.nl

■■■■■ ■■■■■
CM01-006

Nijmegen, 6 april 2001

Betreft: a.o. 11 april 2001/ OvD en gezinshereniging

Geachte leden van de Vaste Kamercommissie voor Justitie,

Op 11 april 2001 zal tijdens het algemeen overleg van de Vaste Kamercommissie voor Justitie het nationale beleid ter uitvoering van Besluit 1/2000 van het Dublin Comité inzake de overdracht van de verantwoordelijkheid ten aanzien van gezinsleden uit hoofde van artikel 3 lid 4 en artikel 9 van de Overeenkomst van Dublin, worden besproken. Voornoemd besluit dateert van 31 oktober 2000 en is op 7 november 2000 – na publicatie – inwerking getreden.

Het beleid ter uitvoering van het Besluit 1/2000 was oorspronkelijk neergelegd in TBV 2001/4 van 5 maart 2001 welke TBV geldig was over de periode 5 maart t/m 31 maart 2001. In verband met de inwerkingtreding van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) is het beleid thans te vinden in Vc C1/ 2.3.3.

Naar het oordeel van de Permanente commissie van deskundigen in internationaal vreemdelingen-, vluchtelingen- en strafrecht, strookt het beleid niet met artikel 2 Besluit 1/2000 waar dit beleid voorschrijft dat Nederland geen toepassing geeft aan artikel 3 lid 4 Overeenkomst van Dublin wanneer Nederland verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van één van de gezinsleden en ten aanzien van dat gezinslid een afwijzende beslissing is genomen. Ter toelichting dient het volgende.

Ingevolge artikel 2 Besluit 1/2001 dient de beoordeling van de vraag of gezinshereniging op grond van klemmende redenen van humanitaire aard moet worden gehonoreerd, te worden *“gebaseerd op de specifieke aspecten van elk afzonderlijk geval”*. De stand van de respectieve asiel- en vreemdelingenprocedure in de lidstaten wordt - naast de vraag of de gezinsleden in het land van herkomst tot het tijdstip van vertrek of vlucht onder één dak hebben geleefd en de oorzaken die tot een gedeelde verantwoordelijkheid ten aanzien van gezinsleden, of tot een scheiding van de gezinsleden hebben geleid – *als één van de factoren* genoemd waarmee in deze rekening *kan* worden gehouden.

Het hanteren van de hiervoor beschreven strikte beleidsregel doet geen recht aan de individuele beoordeling die ingevolge artikel 2 Besluit 1/2000 dient plaats te vinden waarbij aan de genoemde factoren - al naar gelang de individuele omstandigheden van het geval - verschillend gewicht kan toekomen.

Zo zal in die gevallen waarin volgens artikel 2 lid 2 Besluit 1/2000 gezinnen “*normaal*” worden herenigd (zwangerschap, de geboorte van een kind, ernstige ziekte, een zware handicap, een hoge leeftijd), in beginsel minder betekenis mogen worden toegekend aan de stand van de asiel- en vreemdelingenprocedure dan in gevallen waarin zich geen extra klemmende redenen van humanitaire aard voordoen. Hetzelfde geldt voor de in artikel 2 lid 3 Besluit 1/2000 beschreven situatie waarin alle gezinsleden zich ophouden in één lidstaat maar een andere lidstaat of meerdere andere lidstaten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van asielverzoeken.

De Permanente commissie acht het moment waarna gezinshereniging ingevolge het beleid kan worden geweigerd, weinig gelukkig gekozen. Na een procedure in eerste aanleg volgt immers in de regel een – wellicht langlopende - procedure in tweede aanleg.

Gedurende deze procedure kunnen ingevolge artikel 83 Vw 2000 nieuwe feiten en omstandigheden worden ingebracht. Mede daarom mag er naar het oordeel van de Permanente Commissie niet zonder meer vanuit worden gegaan dat de beschikking in eerste aanleg in stand zal blijven.

Terzijde wordt nog opgemerkt dat door het gebruik van het woord “mede” in de één na laatste zin onder “Ad 3.” van Vc C1/2.3.3 het beleid onderkent dat er andere redenen van het bijeenhouden van het gezin kunnen zijn dan de aldaar genoemde. Eén van die redenen is naar de mening van de Permanente commissie mede gelegen in de mogelijkheid van gezinshereniging gedurende langlopende procedures. Dit geldt temeer nu uit de aanhef van het Besluit 1/2000 blijkt dat de lidstaten zich bij de opstelling daarvan hebben laten inspireren door het recht op respect voor gezinsleven dat is neergelegd in artikel 8 EVRM.

De Permanente commissie sluit om voornoemde redenen niet uit dat het litigieuze beleid in Vc C1/2.3.3 in rechte wel eens strijdig met een verbindende internationaal-rechtelijke bepaling of strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zou kunnen worden bevonden.

Hoogachtend,

Prof. mr. C.A. Groenendijk
(voorzitter)